

РЕШЕНИЕ

№ 3338

гр. София, 22.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 59 състав,
в публично заседание на 04.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Зорница Дойчинова

при участието на секретаря Светла Гечева и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **1692** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. АПК, вр. чл. 1 ЗОДОВ.

Производството по делото е образувано във връзка с решение № 1793/11.02.2021 г., постановено по адм.д. № 1331/2020 г. по описа на ВАС, III отд., с което е отменено решение № 6781/12.11.2019 г., постановено по адм.д. № 1112/2019 г. по описа на АССГ и са дадени задължителни указания по хода на процеса.

Настоящото производство е образувано по искова молба от Г. К. С., с ЕГН [ЕГН], от [населено място] срещу Агенция за социално подпомагане, с която моли съда да осъди ответника да му заплати сумата от 30 000 лева, представляваща обезщетение за претърпените от С. за седем години до момента на предявяването ѝ, неимуществени вреди, изразяващи се в силен стрес, безсилие, отчаяние и влошено здравословно състояние от лишаването му от правото да участва в живота на детето си М.-Ж., в отглеждането и възпитанието му, лишаването от право да го вижда и контактува с него по всякакъв начин, включително вследствие на развилия се и утвърдил се Синдром на родителско отчуждение у детето, в следствие на незаконосъобразни бездействия на служители на ДСП „Л.“, изразяващи се в непредоставяне на социална услуга на дете в риск и непредоставяне на такава на майката в съответствие с решение на Върховния административен съд и предписания на ДАЗД с цел преодоляване на посочения синдром; осъществяване на срещи между детето и бащата С.; оценка на родителския капацитет на майката и психологическа подкрепа за ненамеса в междуличностните взаимоотношения при възрастните, ведно със законната лихва

върху главницата от датата на увреждането – 01.12.2014 г. до окончателното заплащане на сумата на обезщетението.

В исковата молба, както и в уточнителните молби са изложени подробни съображения за тяхната допустимост и основателност. Посочва, че е родител на детето М.-Ж. Г. С., родено от фактическото му съжителство с нейната майка Н. С.. Родителите се разделят, като със съдебно решение №III-113-31 от 25.03.2011 г., постановено по гражданско дело № 9739/2010 г. на СРС, потвърдено с въззивно решение по гр. д. № 7592/2011 г. на СГС, родителските права върху детето са предоставени за упражняване на майката, като на бащата е определен подробно описан режим на свиждане и срещи с детето. Въпреки влезлите в сила съдебни решения и образувани изпълнителни производства по тях, връзката на бащата с детето е напълно прекъсната от началото на 2012 г. по инициатива на майката и бабата на детето. Поради тези затруднения, се е наложило непрекъснато да търси съдействие от ЧСИ, полиция, Държавна агенция за закрила на детето, Държавна агенция за социално подпомагане, но безрезултатно. Счита, че вследствие на горното, детето е развило т. нар. синдром на родителско отчуждение, което било установено от няколко психолози и психиатри. Експертите били на мнение, че това може да бъде преодоляно чрез предоставяне на социална услуга – психологическа подкрепа за ненамеса на детето в междуличностните на възрастните. В тази връзка, ищецът е подавал множество жалби и сигнали до Дирекция „Социално подпомагане“ Л. за предприемане на съответни действия. В същата дирекция се води преписка от 2010 г. по отношение на детето, но не са предприети адекватни мерки. Счита, че липсата на контакти с детето и неспазването на съдебното решение за режима на свиждане, поставя детето в категория „дете в риск“.

Посочва, че директорът на ДСП Л. е издал Заповед № ЗД/ЗД22-83/22.05.2013 г., потвърдена от директора на Регионална дирекция за социално подпомагане, съответно и съдебно потвърдена, последно с окончателно Решение на ВАС, с която е разпоредено майката на детето Н. С. и детето М. – Ж. да бъдат насочени за предоставяне на социална услуга „Психологическа подкрепа на майката за ненамеса в междуличностните отношения на възрастните. Оценка на родителски капацитет на майката Н. С. и при необходимост – повишаването му“, „Оценка на психо-емоционалното състояние на малолетното дете, на потребностите, както и подготовката за осъществяване на срещи между него и бащата“. За изпълнение на горното е предписано да посещава Институт за социални дейности и практики- С. по време на престоя си в [населено място] , а при пребиваване в [населено място] – към ЦОП, [населено място].

Въпреки това, С. отказва да посещава определения институт, а се насочва към друг доставчик на социална услуга – фондация „Асоциация А.“, като счита, че Н. С. е с лични контакти със служители от същата. Последната организация излиза със становище, че детето няма проблеми и не е необходимо да ги посещава. ДСП Л. безкритично е приела това становище, като не се е съобразила, че то противоречи на множество изготвени психични изследвания, говорещи обратното. Намира, че изпълнението на заповедта обхваща и конкретния доставчик на социална услуга, поради което е налице неизпълнението ѝ. Последното квалифицира като отказ на служителите на ДСП Л. да изпълнят задълженията си, разписани в СК, ЗЗД, ППЗЗД, както и Наредба за условията и реда за предоставяне на полицейска закрила на детето, като счита, че същите са прекратили работата си, видно от писмо №ЗД-9455/27 от

10.07.2016г., издадено от директора на ДСП Л..

Твърди, че на многократните молби към институцията да уреди среща между родителите и детето, не е извършено нищо, нито психолог при органа е работил с детето. Социалните работници имат правомощие да налагат санкции за неизпълнение на заповедта, но такива не са наложени на Н. С.. За детето незаконосъобразно не е отворен случай и родителите не са насочени към ползването на социалната услуга. Счита, че следва да бъде изготвен план за действие, с дългосрочни и краткосрочни цели, дейности и мерки за защита. Планът се съгласува с родителите на детето, ако това не пречи на интересите му. Съгласно чл. 16а, ал. 3 и ал. 4 от ППЗЗД, социалният работник следва да организира срещи с детето и родителите периодично според случая, но най-малко на 6 месеца. Счита, че административният орган е длъжен да извърши тези фактически действия, необходими за изпълнение на плана.

Поради изложеното, счита, че е налице бездействие, считано от 01.12.2014 г. /постановяване на решението на ВАС за отхвърляне на жалбата срещу заповедта на Директора на ДСП/, изразяващо се конкретно във факта, че ДСП Л. не предприема конкретни действия по предоставянето на социалните услуги на детето, за което счита, че е „дете в риск“. Последното квалифицира като бездействие на административен орган, което следва да представлява изпълнение на правомощие, произтичащо пряко от нормативен акт – посочените разпоредби на Закона за закрила на детето и Правилника за прилагането му.

Вследствие на незаконосъобразните бездействия от страна на АСП, непривеждане в изпълнение на цитираната заповед, и впоследствие непредприемане на съответни действия за образуване на случай за „дете в риск“ по сигнали на бащата счита, че са настъпили неимуществени вреди в размер на 30 000 лева, за претърпени страдания, стрес, унижение, безсилие, отчаяние и несигурност от появата на ярко изразеното отчуждение на детето към баща му. Счита, че е налице пряка причинно-следствена връзка между описаното бездействие и настъпилите вреди, защото именно последното е довело до продължаващото отчуждаване на детето от бащата и развилия се синдром на родителско отчуждение. Моли за осъждане на ответника.

В съдебно заседание, чрез адв. Т. поддържа исковата молба и моли за осъждане на ответника да му заплати претендираната сума от 30 000 лв.

Ответникът, Агенция за социално подпомагане, чрез процесуалния си представител юк Л., в срока по чл. 131 ГПК, е депозирал отговор на исковата молба, с който я оспорва като неоснователна. Посочва, че не е налице причинно-следствена връзка между твърдяното бездействие и претърпените неимуществени вреди. Счита, че от доказателствата се установява, че ищецът е имал влошени взаимоотношения с майката и вредите, които твърди са в следствие на това, а не на поведение на служителите при ответника. Твърди, че ДСП Л. е предприела всички необходими действия за преодоляване на възникналите проблеми, отзовавала се е винаги, изготвила е 20 социални доклада. От доказателствата се установява, че ищеца има лошо отношение освен към майката на детето и към нейната баба, а детето е стресирано от нова поведение. Твърди, че макар от друг доставчик на социална услуга, същата е получена и е изпълнен състава на разпоредбите на ЗЗДет. Моли за отхвърляне на исковата претенция.

В съдебно заседание юк Л. поддържа отговора на исковата молба и оспорва последната като неоснователна. Счита, че не е налице твърдяното бездействие, тъй като е водена преписка, предприети са всички необходими и възможни мерки.

Представител на СГП излага становище за неоснователност на исковата претенция. Счита, че не са налице кумулативните предпоставки по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ. Водена е преписка, правени са всички необходими и възможни от АСП, в частност ДСП Л. мерки, които са били от нейната компетентност. Всеки един от органите на АСП е действал според компетентности към конкретния момент. В много случаи ищецът е сигнализирал некомпетентна агенция. Предоставена е услуга на майката, има становища, давани от Фондация А.. Неоснователно е твърдението че не е изпълнено решението на ВАС от 2014 г. Счита, че ищецът в исковата молба не сочи вреди на себе си. Не се установяват неимуществени вреди за ищеца и не са заявени. Моли за отхвърляне на иска.

Административен съд София-град, в настоящия съдебен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Към настоящето дело е приобщено адм.д. № 1112/2019 г. по описа на АССГ, ведно с адм.д. № 1331/2020 г. по описа на ВАС, III отд., от което се установява следното:

Г. К. С. и Н. С. са родители на детето М.-Ж., родено на 18.08.2005 г., родено от фактическото съжителство на посочените лица.

С решение № III-113-31/25.03.2011 г. по гр. д. № 9739/2010 г. на Софийски районен съд, потвърдено с решение № 3283 от 09.05.2012 г. по гр. д. № 7592/2011 г. на Софийски градски съд, упражняването на родителските права по отношение на детето М.-Ж., на основание чл. 127, ал. 2 от СК, са предоставени на майката Н. С., като местоживеенето на детето е определено при майката, а по отношение на бащата е определен режим на лични отношения. Съобразно режима, бащата има право да вижда и взема детето при себе си всяка първа и трета събота и неделя от месеца - в събота от 10.00 часа до неделя в 19.00 часа с преспиване, от дома на майката и да го връща, както и един месец през лятото, който не съвпада с годишния платен отпуск на майката, както и всяка нечетна година бащата ще има право да взема при себе си детето от 23.12. от 17 часа до 26.12. - 12 часа, и да го връща в дома на майката, на четни години да го взема на 30.12. от 17 часа до 02.01. - 12 часа, както и на нечетна година бащата да взема детето при себе си на В. празници от 10 часа сутринта от първия ден на празничните дни до 17 часа на последния почивен празничен ден. Бащата ще има право да вижда и взема детето на рождените му дни за по два часа, съобразно дневният режим на детето.

Поради установен конфликт в семейството, в Дирекция „Социално подпомагане” – Л., е отворен случай по отношение на детето М.-Ж. за работа в семейна среда от месец юли 2010 г. От данните по делото се установява, че бащата и детето не са се срещали от януари 2012 г. Не е спорно, че е налице препятстване на срещите между бащата и дъщеря му.

За осъществяване на режима на лични отношения между бащата и детето, ищецът е потърсил съдействие от ЧСИ. Представено е удостоверение от частен съдебен изпълнител по изп. д. № 151/2012 г. в уверение на това, че от образуване на изпълнително дело на 23.03.2012 г. режимът на лични отношения между бащата и детето не е осъществяван. По изпълнителното дело е изготвена и съдебно-психологическа експертиза на детето М.-Ж..

Представени по делото са и протоколи за разпит на свидетели – служители на 04 РУП

– СДВР, от които се установява, че на 04.08.2012 г. са изпратени на постоянния адрес на Н. С. и дъщеря ѝ в [населено място] по сигнал за скандал, при което Г. С. е заявил, че по силата на съдебно решение има право да вижда дъщеря си и по тази причина я е посетил на този адрес. При многократни позвънявания и чуване по входната врата, никой не им отворил, поради което не успял да осъществи контакт с дъщеря си. Майката заявила, че не препятства осъществяването на контакти с бащата и детето ѝ и ако бащата желае, може да ги посещава в дома им в [населено място], в почивните дни, но само, ако детето изяви желание за провеждане на тези срещи.

Установено по делото е, че майката и детето пребивават на адреса в [населено място] от петък до неделя, в почивните дни и през ваканциите на детето, а през останалото време, т.е. в работни дни, живеят на постоянния ѝ адрес в [населено място], тъй като Н. С. работи в СУ „К. О.“, а детето учи в 35 СОУ .

Поради това и бащата, освен ДСП-Л., е сезирал и ДСП-П., като е търсил съдействие от тях. В писмо от 25.11.2016 г., адресирано до ищеца, от ДСП-П. са го уведомили, че адреса в [населено място], многократно е посещаван, но не са осъществени срещи с детето и неговата майка.

От писмо изх. № ЗД 05-242/0220/19.06.2013 г. от директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – П. до директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – Л. се установява, че на 13.06.2013 г. е посетено жилището на С. в [населено място], но никой не е бил открит, а от информация на съседите е установено, че апартаментът се обитава от наемател, а собствениците идват веднъж месечно в почивните дни. В писмото се посочва, че майката и детето не живеят на посочения адрес в [населено място].

На 13.05.2013 г. главен експерт психолог към отдел „Закрила на детето“ в Дирекция „Социално подпомагане“ – Л. – и социален работник са посетили адреса в [населено място], за да проследят състоянието на М.-Ж.. От проведената среща се установява, че майката – Н. С. и бабата по майчина линия са се държали арогантно и са обиждали директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – Л., давали са противоречива информация относно мястото им на живеене и контактите между детето и бащата, категорично са отказали да позволят на детето срещи с баща му, тъй като се страхували да не стори нещо на детето. Майката е изразила нежелание да се осъществяват срещи с психолози.

Изготвен е социален доклад, вх. № ЗД8002-73/22.05.2013 г. на главен експерт – психолог в отдел „Закрила на детето“, в който е отразено, че поради прекъснатата връзка между бащата и детето, това може да се отрази неблагоприятно върху психо-емоционалното развитие на детето. Изложено е, че между майката и дъщерята има силно изградена емоционална връзка, а контактите с бащата са прекъснати от януари 2012 г. В социалния доклад психологът е направил препоръка, че с оглед конфликтите между родителите на М.-Ж. и неблагоприятното отражение върху психо-емоционалното състояние на детето, е необходимо насочване на майката и бащата към социална услуга и продължителна работа с психолог. В доклада е изложено, че майката и детето са ползвали социални услуги, и към този момент Н. С. отказва ползването на нова социална услуга.

По отношение на бащата, който не е посещавал доставчик на социални услуги и предвид конфликтните му взаимоотношения със служителите в отдел „Закрила на детето“ е издадено направление за ползване на социални услуги „Консултиране и възстановяване на връзката с детето“ с № ЗД-РД-18/151/30.12.2014 г.

От писмо изх. № 34/10.02.2015 г. от директора на ЦОП, към Института по социални дейности и практики, се установява, че по повод издадено № ЗД-РД-18/151/30.12.2014 г. между ЦОП и ищеца е сключен договор за предоставяне на социалната услуга „Родителско консултиране и възстановяване на връзката на бащата с неговата дъщеря“.

Видно от удостоверение от Фондация „Център Н.“, изх. № 15/09.04.2019 г., Г. К. С. е клиент на центъра от лятото на 2017 г. по повод постоянните недоразумения с майката и дъщеря им и поради това, че не може да осъществи режим на лични контакти с нея, определен от съда. Консултиран е от психиатър и продължава да поддържа контакт, поради персистиращи оплаквания от повишена тревожност и нарушение в съня.

Въз основа на посочения по-горе социален доклад вх. № ЗД8002-73/22.05.2013 г., е издадена заповед № ЗД-ЗД22/83/22.05.2013 г. от директора на Дирекция „Социално подпомагане“, с правно основание чл. 20, ал. 4, т. 1 от ППЗЗДет. и с нея е разпоредено предоставянето на майката Н. С. и детето М.-Ж. С. следната социална услуга: „Психологическа подкрепа на майката за ненамеса на детето в междуличностните взаимоотношения при възрастните. Оценка на родителския капацитет на г-жа Н. С. и при необходимост повишаването му“; „Оценка на психо-емоционалното състояние на малолетното дете, на потребностите, както и подготовката и осъществяване на срещи между него и бащата“ към Институт за социални дейности и практики – [населено място], по време на престоя си в [населено място], а по време на пребиваването на територията на [населено място] към ЦОП в [населено място], за срок от шест месеца. За да постанови този акт, директорът на Дирекция „Социално подпомагане“ – Л. е констатирал, че поради установен конфликт в семейството на детето, от януари 2010 г. е отворен случай за работа в семейна среда в отдел „Закрила на детето“ към Дирекция „Социално подпомагане“ – Л., поради оформената несигурност и нестабилност в детето и нарушаването на психо-емоционалното му равновесие. На майката е предложено работа с психолог, който да работи с нея и с детето, но тя е отказала, а поради прекъснатата връзка с бащата на детето, на предложението за осъществяване на контакти между двамата Н. С. също е отказала да съдейства за осъществяването на тези срещи.

Заповедта е оспорена първо пред АССГ, който е отхвърлил жалба, а след това и пред ВАС, който с решение № 14315/01.12.2014 г., постановено по адм.д. № 8407/2014 г. по описа на ВАС, VI отд. е оставил в сила отхвърлителното решение на АССГ.

След влизане в сила на заповедта, майката на детето Н. С. е изпратила до органа по имейл на 16.02.2015 г. молба за издаване на направление за ползване на социална услуга към ФА „А.“.

Издадено е направление № ЗД-ЗД28-18/24.02.2015 г. от Директора на ДСП Л. за насочване към фондация „А.“ за предоставяне на социалната услуга, разпоредена със заповедта. В тази връзка е посочен доклад от фондация „А.“, според който малолетното дете не е обезпокоено, не се страхува от родителите си, а от взаимоотношенията между тях.

По гр. д. № 23653/2015 г. по описа на СРС е изготвен е социален доклад, с вх. № 801808/20.07.2015 г., в който е отразено, че е извършено проучване от главен експерт – психолог и социален работник при ДСП Л., след което на 14.07.2015 г. е проведен разговор с майката Н. С.. С бащата не са провеждани срещи, тъй като постоянният му адрес не е на територията на район Л.. Отразено е, че е направен пълен анализ на проведените действия и мероприятия, считано от образуване на преписката през 2010

г. По отношение на действията, осъществени след влизане в сила на заповедта на Директора на ДСП Л. е посочено, че в получения доклад от ФА „А.“ е отразено, че след среща на майката с психолога на фондацията, същата е заявила, че е взела решение сама да отглежда детето си, поради нежеланието на бащата за същото по време на бременността. Заявила е, че след раздялата им, бащата е виждал детето, но не е участвал активно в отглеждането му, като е започнал да се интересува от него след навършване на тригодишната му възраст. Същата се чувства подложена на натиск и атаки от страна на Г. С., като комуникацията им тече през преписки в различни институции, което тя приема за тормоз, водещо до негативни преживявания.

Съгласно междинния доклад, подготвен от фондацията, във връзка с родителския капацитет на Н. С., последната задоволява базисните нужди на детето по най-добър начин. Детето посещава училище, езикови курсове, справя се добре, общителна е. Налице е дефицит по отношение на идентитета към бащата. Посочено е, че майката има затруднения по отношение на границите с физическото отделяне на детето от нея, въпреки че възрастта му го позволява. Налице е трудност да подкрепи изграждане на връзка между бащата и детето, тъй като самата тя се чувства стресирана от него. Твърди, че той не плаща и издръжка, поради което тези грижи са напълно поети от нея и майка й. Планирана е работа, както следва: 1. Повишаване на родителския капацитет на майката; 2. Повишаване на сензитивността към преживяванията на детето и връзката му с бащата; 3. Подкрепа при преработване на травмичен опит от преживяване насилие над майката.

Установено е, че към този момент детето е на 9 години, ученичка, завършила 3 ти клас на СОУ 35 „Д. В.“, където посещава редовно учебните занятия. Според класния ръководител и психолога на училището, детето е спокойно, будно и добре усвоява материала. Психоемоционалното му развитие е в норма. Физически детето е напълно здраво, като майката полага грижи в тази насока. Майката се интересува ежедневно от училищните занимания, детето е чисто, спретнато и в добро разположение на духа. В свободното си време, детето и майката пътуват, то обича да танцува, да плува, да пее, да рисува, да играе Монополи, да гледа филми, да кара велосипед и кънки.

Проведена е срещата и с детето, като са направени стандарти тестове за проверка на психическото и емоционалното му състояние.

На база посочените констатации, в доклада са направени следните изводи:

Б. потребности на детето са задоволени. Бащата дължи издръжка в общ размер от 2 895 лева, след влизане в сила на Решение от 02.01.2014 г. по гр. д. № 9519/2013 г. на СРС за увеличаване на издръжката. От месец юни, 2012 г. е нарушен режимът на лични контакти с бащата. Детето е объркано и тревожно от конфликтите между родителите, като потиска своите емоции с цел защита на майка си. Конфликтите между родителите се отразяват неблагоприятно върху детето, като същото не бива да се въвлича в конфликт на лоялност спрямо другия родител. За преодоляване на този проблем е необходима сигурна и стабилна семейна среда. Майката посещава психолог към лицензиран доставчик на социални услуги, като е препоръчано и другия родител да посещава такъв.

Направен е извод, че в интерес на детето, е същото да не бъде въвличано в конфликтите между родителите, да не става обект или свидетел на насилие и да не бъде манипулирано мнението й. Препоръчано е на двамата родители да бъдат насочени към съдебна медиация за улесняване на комуникацията им. Необходима е социална работа и с двамата относно методите за възпитание на детето, като трябва да

изгладят конфликтите помежду си в името на развитието на детето. На детето трябва да бъде осигурена стабилна семейна среда.

По повод изискано становище от ДСП Л. във връзка с поредно водено гражданско дело между родителите, е подготвена информация № 2203-11-00-1443/13.10.2016 г. с подробно описание на предприетите от службата мерки по случая.

Посочено е, че при поредно участие на служители на ДСП Л. в съдебно заседание по дело между родителите, на 12.09.2016 г., Г. С. е започнал да заплашва и кълне служителите, като е цитирал данни от личния им живот, които не са споделяни със същия. Сочат, че това поведение на лицето не е еднократен акт. През по-голяма част от провежданите разговори е бил агресивен и нестабилен. Сочат, че в изпълнение на заповед № ЗД-ЗД22/83/22.05.2013 г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане”, издадена след задълбочен проучване и множество социални доклади, е издадено и направлението за ползване на социалната услуга от майката, както и са изготвяни нови и последващи социални доклади. Сочи се, че ищецът не изпълнява условията за осъществяване на режима на контакти, доколкото същите са предписани да бъдат реализирани на настоящия адрес на детето, който е в [населено място]. За същото е уведомен ЧСИ И. Ч., изпълнител на съдебното решение за определения режим на контакти с детето. По този повод е прекратено образуваното досъдебно производство срещу Н. С. за неизпълнение на съдебно решение, тъй като не се доказва осуетяване от страна на майката на определения от съда режим на контакти.

На 01.04.2016г., във връзка с медийна изява на бащата Г. С., в предаването на М. Ц. по НОВА ТВ, Н. С. е приела това като пореден натиск чрез институции и медийни формати във връзка с водените в съда дела. Не желае информацията относно детето да бъде разпространявана по медиите, вкл. и такава, предоставена от ДСП.

На 11.11.2016 г. майката е уведомила официално и ДСП Л. за променения си настоящ адрес. Направена е проверка, при което е установено, че действително в почивните дни Н. С. и дъщеря ѝ не пребивават на адреса в [населено място], а по данни на майката на Н. С., се намират на адреса в [населено място]. Не е установен опит от страна на бащата да посети същия в предписаните дни и часове за контакти с детето.

В поредния социален доклад от 20.09.2017 г. са направени изводи, че базисните потребности на детето са напълно задоволени – подслон, храна, материална издръжка, образование, здравни грижи. Контактите с бащата са прекъснати от 2012., като от 2014г. няма данни същият да е правил опити за изпълнение на режима на контакти с оглед настоящия адрес на майката и детето, които са своевременно заявени и за които същият е уведомен. Отделянето от някой от родителите от ниска възраст може да доведе до неблагоприятни последици в емоционалното състояние на детето, като същото не бива да бъде въвличано в конфликт между възрастни. Детето има нужда от спокойна и стабилна семейна среда и адекватна комуникация с двамата родители. Родителите, с цел преодоляване на различията помежду си, следва продължително да работят с психолог, за което са насочени. Силно влошените им отношения влияят негативно на състоянието на детето, като могат да доведат до травми. И двамата родители са консултирани за неблагоприятните последици от манипулиране на детето и създаване на негативна настройка срещу другия родител. Изведен е пореден извод за необходимост от насочване на двамата родители към съдебна медиация за улесняване на отношенията помежду им с оглед защита интересите на детето.

Представена от ответника е и допълнителна информация, от 28.12.2018 г., от която е видно, че ДСП Л. счита, че за детето се полагат адекватни грижи и не е констатиран

риск. Към настоящия момент не е необходимо насочването му към психолог, с оглед множеството изготвени психически и психологически консултации и становища – над 10 специалисти, които не са могли да променят виждането му за срещите с бащата. Считат, че е необходима подготовка на бащата Г. С. за срещи с дъщеря му, като се работи за повишаване на родителския капацитет, както и продължителна работа с психолог за усвояване на умения да чува детето си и да се съобразява с неговите чувства и емоции, предвид възрастта ѝ, както и умения за контрол върху поведението си.

По делото са налице данни от ДСП П., че не могат да реализират задълженията си за предоставяне на социална услуга на територията си, тъй като са установили, че на заявения адрес живее наемател, а Н. С. и дъщеря ѝ не пребивават постоянно там.

Издадено е направление №НП/Д-С-СЛ-097/22.05.2018 г. от ДСП С. с насочване на ищеца към ползване на социална услуга с Фондация „Асоциация А.“ с предмет „Психологическо консултиране за осъществяване на срещи с дъщеря му и повишаване на родителски капацитет“, като лицето е посочило, че ще ползва услугата, само ако и дъщеря му ползва същата. В тази връзка е сключен договор с фондацията.

Изготвен е доклад от 16.07.2018 г. от изпълнителя на социалната услуга, съгласно който клиентът е отказал ползването ѝ, поради молба на майката на детето за отлагане на провежданите срещи до приключване на лятната ваканция на детето. Последвали са заплахи за саморазправа от страна на ищеца, във връзка с което е сигнализирана полицията.

От събраните по делото доказателства се установява, че по преписката, датираща от 2010 г., са изготвени множество социални доклади, в които са отразявани установените факти и предприетите действия по отношение детето и неговата майка, с цел улесняване общуването с бащата. Част от докладите са по водени между майката и бащата съдебни дела, друга част са свързани с подавани от ищеца жалби по ДАЗД, трети по извършване на проверки от РУ Полиция и прокуратура по подадени от бащата сигнали. От изготвените социални доклади се установява, че служители на ДСП-Л., както и на ДСП-П. са извършвали проучване на случая, провеждали са срещи със засегнатите страни, в това число и с детето, и са насочвали както майката и детето, така и бащата към ползване на различни социални услуги с цел преодоляване на родителското отчуждение на детето М.-Ж. и баща ѝ. Същевременно са провеждани срещи между различни институции по повод случая на ищеца, за които срещи са уведомявани и двамата родители и същите са поканени да присъстват. Също така, след влизане в сила на заповед № ЗД-ЗД22/83/22.05.2013 г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане“, с която на майката е предоставена социална услуга, и на двамата родители са издавани направления за ползване на различни социални услуги, които обаче не са дали желанния резултат.

По адм.д. № 1112/2019 г. по описа на АССГ са събрани и гласни доказателства, като са разпитани свидетели.

Въз основа на събраните доказателства, АССГ е постановил решение № 6781/12.11.2019 г., по адм.д. № 1112/2019 г. на АССГ, с което е отхвърлил подадената искова молба. Със същото решение е оставил без разглеждане искането от С. да бъде задължен ответника да извърши фактически действия по изпълнение на заповед № ЗД-ЗД22/83/22.05.2013 г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ и за откриване на дете в риск по отношение на дъщеря му М.-Ж. и е в тази част е прекратено производството по делото.

Решението на АССГ е отменено с решение № 1793/11.02.2021 г., постановено по адм.д. № 1331/2020 г. по описа на ВАС, III отд., като са дадени задължителни указания двете производства /това за заплащане на обезщетение и това, което е оставено без разглеждане, което е по реда на чл. 256 АПК/ да бъдат разделени и да се разгледат в отделни такива, а тъй като производството по реда на чл. 256 АПК е преюдициално спрямо това по реда на ЗОДОВ, предявения иск за осъждане следва да бъде спряен.

С определение № 1413/25.02.2021 г., постановено по настоящето дело, двете претенции са разделени, а в настоящето дело е оставен за разглеждане иска за заплащане на сумата от 30 000 лв. обезщетение. Делото, образувано по иска по чл. 256 АПК е прекратено с определение № 9522/01.12.2021 г., постановено по адм.д. № 2988/2021 г. Определението е влязло в сила на 13.07.2022 г.

Пред настоящата съдебна инстанция и по настоящето дело бяха представени медицински документи – епикриза от 22.12.2012 г. за пристъпно предсърдно мъждене, епикриза от 02.12.2017 г. за исхемична болест на сърцето, амбулаторен лист от 22.11.2022 г. за хипертонично сърце без застойна сърдечна недостатъчност, амбулаторен лист от 24.11.2022 г. за миопия

Събраха се и гласни доказателства, като беше разпитан като свидетел Ю. К. С., брат на ищеца. От показанията му се установява, че Г. С. се е обръщал многократно към социалните служби във връзка с постановеното съдебно решение за режим на контакти с дъщеря му. Първоначално се осъществявали такива контакти, макар и затруднено. След това детето било отчуждено и му били прекратени от майката и бабата всякакви контакти с родителя. Вследствие на това Г. се обръщал за съдействие към различните социални институции, за да може да бъде осигурен нормален режим на свиждане. Нормален контакт с детето нямал, тъй като тези институции подхождали съвсем формално. Отговаряли, че са подали писмо, поканили са майката, която отказва да доведе детето и други в този смисъл. Нямало резултат от обръщането към институциите. Към настоящия момент психическото състояние на Г. е лабилно, живее в постоянен стрес, има проблеми. На два пъти постъпва в болница със сърдечни проблеми. Контактите с детето отново са затруднени. Свидетелства за това, че Г. очаквал служителите при АСП да приложат способности съгласно техните правомощия, за да бъде преодоляно това отчуждение.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, достигна до следните правни изводи:

Предмет на разглеждане е иск , предявен от Г. К. С., с който моли съда да осъди ответника Агенция за социално подпомагане да му заплати сумата от 30 000 лева, представляваща обезщетение за претърпените от ищеца за седем години до момента на предявяването му, неимуществени вреди, изразяващи се в силен стрес, безсилие, отчаяние и влошено здравословно състояние от лишаването му от правото да участва в живота на детето си М.-Ж., в отглеждането и възпитанието му, лишаването от право да го вижда и контактува с него по всякакъв начин, включително вследствие на развилия се и утвърдил се Синдром на родителско отчуждение у детето, в следствие на незаконосъобразни бездействия на служители на ДСП „Л.“, изразяващи се в непредоставяне на социална услуга на дете в риск и непредоставяне на такава на майката в съответствие с решение на Върховния административен съд и предписания на ДАЗД с цел преодоляване на посочения синдром; осъществяване на срещи между

детето и бащата С.; оценка на родителския капацитет на майката и психологическа подкрепа за ненамеса в междуличностните взаимоотношения при възрастните, ведно със законната лихва върху главницата от датата на увреждането – 01.12.2014 г. до окончателното заплащане на сумата на обезщетението.

Съдът намира подадената искова молба за допустима и като такава следва да бъде разгледана по същество. Същата съдържа твърдения за претърпени неимуществени вреди от незаконосъобразно бездействие от страна на ответника, довело до неимуществени вреди за ищеца.

Съгласно разпоредбата на чл. 203 АПК гражданите и юридическите лица могат да предявят искове за обезщетение за вреди, причинени им от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица. Идеята е неблагоприятните последици от евентуално положително за увредения решение да бъдат понесени от бюджета на това учреждение, в чиито състав са причинителите на вредите.

Съдът приема, че тъй като твърденията са за вреди, причинени от незаконосъобразно бездействие на служители на Д Социално подпомагане Л., пасивно легитимиран по иска с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ е именно Агенция за социално подпомагане. Отговорността по ЗОДОВ е деликтна, като се отличава от общата деликтна отговорност досежно деликвента, както и досежно спецификата на причинната връзка - вредите трябва да са причинени при или по повод упражняване на административна дейност. За противоправността, вината и вредите приложимият материален закон не установява отклонения от общия състав на деликтната отговорност.

Ищецът претендира присъждане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди за период от седем години до датата на подаване на исковата молба – 31.01.2019 г., т.е. за периода от 31.01.2012 г. до 31.01.2019 г., поради незаконосъобразно бездействие, изразяващо се в непредоставяне на социална услуга на дете в риск и непредоставяне на такава на майката в съответствие с решение на Върховния административен съд и предписания на ДАЗД с цел преодоляване на синдрома на родителското отчуждение; осъществяване на срещи между детето и бащата С.; оценка на родителския капацитет на майката и психологическа подкрепа за ненамеса в междуличностните взаимоотношения при възрастните. Всичкото това бездействие е довело до силен стрес, безсилие, отчаяние и влошено здравословно състояние от лишаването на С. от правото да участва в живота на детето си М.-Ж., в отглеждането и възпитанието му, лишаването от право да го вижда и контактува с него по всякакъв начин, включително вследствие на развилия се и утвърдил се Синдром на родителско отчуждение у детето.

Както се посочи по-горе, съгласно чл. 203 АПК гражданите и юридическите лица могат да предявят искове за обезщетение за вреди, причинени им от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица. Съгласно чл. 204, ал.4 АПК, незаконосъобразността на бездействието се установява от съда, пред който е предявен иска за обезщетение. За успешно провеждане на това производство следва да се установи наличието на три предпоставки - незаконосъобразно бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност; вреда от такова бездействие и причинна връзка между незаконосъобразното бездействие и

настъпилия вредоносен резултат.

Съдът намира, че не е налице първата предпоставка на визираната в чл. 1, ал.1 ЗОДОВ хипотеза, а именно не е налице незаконосъобразно бездействие от страна на държавен орган, изразено в непредоставяне на социална услуга на дете в риск и непредоставяне на такава на майката, с цел преодоляване на синдрома на родителското отчуждение, не създаване на условия за осъществяване на срещи между детето и бащата и липса на оценка на родителския капацитет на майката и психологическа подкрепа.

За да бъде налице бездействие от страна на административен орган, следва да е налице задължение за извършване на определено действие, при неизпълнението на което органа да изпадна в бездействие. Ищецът твърди, че социалните работници не са предоставили социална услуга, както на детето, така и на майка му, с цел преодоляване на синдрома на родителско отчуждение. Твърденията му за бездействие могат условно да се разделят на два периода на непредоставяне на социалната услуга /предвид на това, че обезщетението се претендира за 7-годишен период преди подаване на исковата молба/. Първият е от 31.01.2012 г. до влизане в сила на заповед № 3Д-3Д22/83/22.05.2013 г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане” - 01.12.2014 г. А вторият е от влизане в сила на заповедта до подаване на исковата молба и се изразява в непредприемане на действия по изпълнение на този акт.

Законът за закрила на детето урежда правата, принципите и мерките за закрила на детето, компетентните органи на държавата и общините и тяхното взаимодействие при осъществяване на дейностите по закрила на детето, както и участието на юридически и физически лица в такива дейности. Закрилата на детето се основава на принципите на зачитане и уважение на личността на детето; отглеждане на детето в семейна среда; осигуряване най-добрия интерес на детето. В закона са разписани определени мерки за закрила, които могат да бъдат предприети от страна на компетентните органи и да бъдат осъществени в семейна или извънсемейна среда. Една от предвидените в чл. 4 ЗЗДет. мерки за закрила на детето е чрез осъществяване на съдействие, подпомагане и услуги в семейна среда. Мерките за закрила в семейна среда, според чл. 23 ЗЗДет., се изразяват в осигуряване на педагогическа, психологическа и правна помощ на родителите или лицата, на които са възложени родителски функции, по проблеми, свързани с отглеждането, възпитанието и обучението на децата; насочване към подходящи социални услуги в общността; консултиране и съдействие по въпроси на социалното подпомагане и социалните услуги; социална работа за улесняване връзките между децата и родителите и справяне с конфликти и кризи в отношенията.

Мерките за закрила, предвидени в чл. 23 се предприемат от дирекция "Социално подпомагане" по искане на родителите, настойниците, попечителите, лицата, които полагат грижи за детето, или на самото дете, както и по преценка на дирекцията и се осъществяват от доставчици на социални услуги за деца или от дирекция "Социално подпомагане", която е специализиран орган за провеждане на политиката за закрила на детето. Целта на мерките за закрила в семейна среда е да бъдат подпомогнати детето и семейството в зависимост от възможностите за отглеждане и възпитание на детето, като мерките за закрила на детето могат да се осъществяват и чрез социални услуги - чл. 18, ал.1 и ал.3 ППЗЗД.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав приема, че относно първият условно определен период – от 31.01.2012 г. до 01.12.2014 г., не може да се говори за бездействие. Това е така, тъй като служителите при ответния орган са издали заповед №

ЗД-ЗД22/83/22.05.2013 г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане”. След като са били многократно сезирани от ищеца за влошени отношения в семейството на детето М.-Ж., служители на ДСП Л. и ДСП П. са извършили проучване на случая, изготвяли са доклади, иницирали са срещи и разговори с майката и с детето. Като в крайна сметка другите медиаторски методи не са дали резултат, е издадена и посочената заповед, с която еразпоредено предоставяне на социална услуга на майката и детето М.-Ж. С., а именно: „Психологическа подкрепа на майката за ненамеса на детето в междуличностните взаимоотношения при възрастните. Оценка на родителския капацитет на г-жа Н. С. и при необходимост повишаването му”; „Оценка на психо-емоционалното състояние на малолетното дете, на потребностите, както и подготовката и осъществяване на срещи между него и бащата” към Институт за социални дейности и практики – [населено място], по време на престоя си в [населено място], а по време на пребиваването на територията на [населено място] към ЦОП в [населено място], за срок от шест месеца. На майката е предложено работа с психолог, който да работи с нея и с детето, но тя е отказала, а поради прекъснатата връзка с бащата на детето, на предложението за осъществяване на контакти между двамата Н. С. също е отказала да съдейства за осъществяването на тези срещи. Т.е., органите на ответната агенция са предприели всички действия, за които са упълномощени със закона, за да постигнат целения резултат. Резултат не е постигнат, но това не се дължи на бездействието на органа, а на нежеланието от страна на майката за постигането му. Поради това и не е налице бездействие от страна на органа.

Относно вторият условно определен период – от 01.12.2014 г., когато влиза в сила на заповед № ЗД-ЗД22/83/22.05.2013 г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане”, предвид съдебното ѝ оспорване, настоящият състав също приема, че не е налице бездействие. За този период, ищецът претендира, че ответникът не е предприел действия по изпълнение на разпореденото с влязлата в сила заповед.

Актът, чието неизпълнение се претендира като бездействие, е издаден на основание чл. 20, ал.4, т.1 от ППЗЗдет., която разпоредба предвижда издаване на заповед със задължение за изпълнение на определена социална услуга, при липса на съгласие за това от страна на родителите, с цел защита на интересите на детето. От събраните по делото доказателства се установява, че след влизане в сила на заповедта на 01.12.2014 г., ответникът по искане на майката на детето Н. С. от 16.02.2015 г. за издаване на направление за ползване на социална услуга към ФА „А.“, е издал направление № ЗД-ЗД28-18/24.02.2015 г. за насочване към фондация „А.“ за предоставяне на социалната услуга, разпоредена със заповедта. С това следва да се приеме, че е започнало изпълнението на разпореденото в акта, чиято крайна цел е ползването на предписаната социална услуга. Налице е доброволно изпълнение на предписаните мерки, като е налице нарочно сезиране от страна на адресата на мерките в тази насока при определен конкретен социален посредник. Самото направление не представлява самостоятелен акт на изпълнение на заповедта, тъй като, нито е част от изпълнителен процес, нито се издава при същите предпоставки, а напротив – изисква доброволно съгласие на заявителя. Посочването на друг доставчик на социална услуга е право на лицето, преценено е като допустимо от страна на органа, поради което и е издадено направление в тази насока.

Следва да се посочи, че от приложения доклад от проведените мероприятия от Фондация А. с майката на детето Н. С. не се установяват твърденията от исковата

молба за пристрастие, поради наличието на достатъчен брой критики и препоръки към поведението ѝ именно от този социален доставчик. Нещо повече, от данните по делото се установява, че на един много по-късен етап – през 2018г., бащата на детето и настоящ ищец е сключил договор със същата фондация по направление на ДСП С., по постоянния му адрес, но е осуетил изпълнението му.

Също така, на ищеца, като страна в тези отношения, е издадено направление за ползване на социални услуги „Консултиране и възстановяване на връзката с детето“ с № ЗД-РД-18/151/30.12.2014 г., в следствие на което между ЦОП и ищеца е сключен договор за предоставяне на социалната услуга „Родителско консултиране и възстановяване на връзката на бащата с неговата дъщеря“. Ползването на социална услуга от страна на бащата е необходимост, установено от множеството социални доклади.

В крайна сметка, от събраните по делото доказателства може да се заключи, че не е налице бездействие от страна на ответния орган, изразяващо се в непредприемане на действия по предоставяне на социална услуга на Н. С. и детето М.-Ж.. Установява се, че са изготвени множество социални доклади, в които са отразявани установените факти и предприетите действия по отношение детето и неговата майка, с цел улесняване общуването с бащата. Част от докладите са по водени между майката и бащата съдебни дела, друга част са свързани с подавани от ищеца жалби по ДАЗД, трети по извършване на проверки от РУ Полиция и прокуратура по подадени от бащата сигнали. От изготвените социални доклади се установява, че служители на ДСП-Л., както и на ДСП-П. са извършвали проучване на случая, провеждали са срещи със засегнатите страни, в това число и с детето, и са насочвали както майката и детето, така и бащата към ползване на различни социални услуги с цел преодоляване на родителското отчуждение на детето М.-Ж. и баща ѝ. Същевременно са провеждани срещи между различни институции по повод случая на ищеца, за които срещи са уведомявани и двамата родители и същите са поканени да присъстват. Също така е издадена заповед за предоставяне на социална услуга, а след влизане в сила на заповедта № ЗД-ЗД22/83/22.05.2013 г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане”, за предоставяне на социалната услуга, и на двамата родители са издавани направления за ползване на различни социални услуги, които обаче не са дали желанния резултат. Резултатът от провеждане на такова производство по предоставяне на социална услуга, изисква освен работа на органите социално подпомагане, и активното съдействие на родителите на детето. Няма как една социална услуга на бъде предоставена на сила, без активно желание от страна на нейния адресат да я ползва и да търси положителен резултат от нея. Установява се, че такова съдействие от страна на майката липсва, а от страна на бащата пък са налице данни за агресивно поведение.

От всичко изложено съдът приема, че не е налице незаконосъобразно бездействие от страна на ответника, което да бъде основание за присъждане на обезщетение на ищеца. По тези съображения, съдът приема, че липсва първата предпоставка от предявения иск незаконосъобразно бездействие на служители при ответника за от една страна за предприемане на действия по предоставяне на социална услуга на дете в риск и на неговата майка, а от друга страна по предприемане на действия по изпълнение на Заповед №ЗД/ЗД22/83/22.05.2013 г. на директора на ДСП Л..

Поради това, искът като неоснователен следва да се отхвърли. Поради неоснователност на исковата претенция, неоснователен е и иска за присъждане на

лихви върху главницата.

По разноските:

Предвид изхода на спора, на ищецът не се дължат разноски.

Ответният орган е направил искане за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение. Такива му се дължат за настоящата съдебна инстанция, а съобразно чл. 226, ал.3 АПК, при новото разглеждане на делото, съдът де произнася и по разноските за водене на делото във ВАС. При определяне на размера на възнаграждението, съдът съобрази разпоредбата на чл. 78, ал.8 ГПК /Изм. - ДВ, бр. 8 от 2017 г./, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ, както и с оглед правната и фактическа сложност на делото, такова му се дължи в размер на по 100,00 лв. за настоящата съдебна инстанция, както и пред ВАС.

Така мотивиран и на основание чл. 203, Административен съд, С. град, II отд., 59 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ иска от Г. К. С., с ЕГН [ЕГН], от [населено място], с който моли съда да осъди Агенция за социално подпомагане да му заплати сумата от 30 000 лева, представляваща обезщетение за претърпените от С. за седем години до момента на предявяването му, неимуществени вреди, изразяващи се в силен стрес, безсилие, отчаяние и влошено здравословно състояние от лишаването му от правото да участва в живота на детето си М.-Ж., в отглеждането и възпитанието му, лишаването от право да го вижда и контактува с него по всякакъв начин, включително вследствие на развилия се и утвърдил се Синдром на родителско отчуждение у детето, в следствие на незаконосъобразни бездействия на служители на ДСП „Л.“, изразяващи се в непредоставяне на социална услуга на дете в риск и непредоставяне на такава на майката в съответствие с решение на Върховния административен съд и предписания на ДАЗД с цел преодоляване на посочения синдром; осъществяване на срещи между детето и бащата С.; оценка на родителския капацитет на майката и психологическа подкрепа за ненамеса в междуличностните взаимоотношения при възрастните, ведно със законната лихва върху главницата от датата на увреждането – 01.12.2014 г. до окончателното заплащане на сумата на обезщетението.

ОСЪЖДА Г. К. С., с ЕГН [ЕГН], от [населено място] **ДА ЗАПЛАТИ НА** Агенция за социално подпомагане сумата от 200,00 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение за две съдебни инстанции.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване, с касационна жалба, пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му.

Препис от решението да се изпрати на страните по спора.

СЪДИЯ: